

Motion till riksdagen
2005/06:U251

av Cecilia Wigström m.fl. (fp)

En ny säkerhetspolitik

1 Innehållsförteckning

1	Innehållsförteckning.....	1
2	Förslag till riksdagsbeslut.....	2
3	Nya hot.....	2
4	Icke-spridning av kärnvapen	4
5	FN	5
6	Alliansfriheten och den svenska säkerhetspolitiken	6
7	EU:s försvars- och säkerhetspolitik.....	7
8	En svensk strategi för internationella insatser	8
9	Natoutvidgningen.....	8
10	Skälen för svenskt Natomedlemskap stärks	9

Fel! Okänt namn på

2 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om bekämpningen av terrorism.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att införa ett demokratikriterium vid vapenexport.
3. Riksdagen tillkännager före regeringen vad i motionen anförs om att den svenska regeringen arbetar med kraft för att avtalet om icke-spridning av kärnvapen skall implementeras.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om en reformering av FN-systemet.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige bör söka medlemskap i Nato.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att den rådande säkerhetspolitiska fyrpartidoktrinen är överspelad av verkligheten.
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om betydelsen av att en gemensam EU-försvarspolitik skall syfta till att främja en alleuropeisk fredsordning och inte utvecklas mot att EU bygger upp ett eget, av den transatlantiska länken oberoende försvar.
8. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige skall bidra till NRF (Nato Response Force).
9. Riksdagen begär att regeringen snarast återkommer till riksdagen med förslag till en långsiktig strategi som utifrån svenska utrikes- och säkerhetspolitiska ställningstaganden drar upp riktlinjerna för Sveriges deltagande i internationella insatser.
10. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om samordningsfördelarna med ett Natomedlemskap.
11. Riksdagen begär att regeringen låter utreda vad ett Natomedlemskap kräver och innebär både i politiskt och ekonomiskt hänseende.

3 Nya hot

Senare års terrorattacker, bl.a. i London, Madrid, och Irak är en plågsam påminnelse om att säkerhetspolitiken kommit att få en helt ny innebörd än under det kalla kriget, då det militära hotet stod i fokus. Terrorism är ett av de största hoten mot mänskligheten, då massförstörelsevapen i händerna på en terrororganisation kan skapa oöverskådlig förstörelse och död. Framtidens säkerhetspolitik måste därför rikta in sig på att arbeta förebyggande mot terror, något som innebär en bred agenda för ökad säkerhet. Massförstörelsevapen, liksom regionala konflikter och globala epidemier, utgör också hot mot såväl u- som i-land och måste således hanteras som en del i ett vidare säkerhetsbegrepp.

EU har tagit flera initiativ i kampen mot terrorism och formulerat åtskilliga förslag. Alltför lite har dock hänt och EU:s särskilde ansvar för att sam-

ordna kampen mot terrorismen, Gijs de Vries, har varit mycket kritisk till att så lite görs. I EU:s handlingsplan mot terrorism från juni 2004 fastslås alla länders skyldigheter att utveckla och genomföra strategier för terrorbekämpning, på hemmaplan och globalt. Liksom det ministerrådsmöte som samman kallades som respons på terrordåden i London, menar Folkpartiet att det är oerhört viktigt att de förslag som har beslutats verkligen genomförs i de olika medlemsländerna. Det handlar om den europeiska arresteringsordern, samordning av underrättelsematerial, ökat polissamarbete, harmonisering av vissa straffsätser samt definitioner av terrorism m.m. Samtidigt måste kampen mot terrorism alltid föras med internationella rättsprinciper och respekt för mänskliga rättigheter som ledstjärna.

Terrorism måste också bemötas genom samarbete i många andra internationella organisationer såsom FN, WTO och OSSE. Förhoppningsvis kan FN:s generalförsamling i höst enas om en terrorismkonvention.

Förebyggande insatser och långsiktiga politiska strategier för att minska riskerna för terrorism är samtidigt av största betydelse. Islamistisk terrorism bygger på en totalitär ideologi som strävar efter att utrota den västerländska livsstilen. Den måste likt kommunismen och nazismen bekämpas genom att visa på demokratins styrka och fördelar. Kampen mot extremism är inte en kamp mellan kristendom och islam eller mellan väst och arabvärlden. Kampen står mellan demokrater, oavsett religionstillhörighet, och extremister, särskilt sådana som är potentiella terrorister.

Fattigdom och förtryck exploateras för att underlätta rekryteringen till terroristnätverk. Vi bör därför främja införande av demokrati och respekt för mänskliga rättigheter i ofria stater från vilka terrorister oftast rekryteras.

Det är också centralt att motverka sönderfall av stater, s.k. *failed states*. Sådana stater kan inte längre erbjuda medborgarna grundläggande samhälls- funktioner, såsom säkerhet eller ett fungerande styre. De tjänar också som grogrund för terrorism och internationell brottslighet där kriminella ligo- och terroristnätverk ostört kan operera. Vi återfinner flera av dessa stater i Afrika, men Irak och Afghanistan är också exempel på sådana. Våra viktigaste partners i arbetet för att motverka sönderfall av stater är EU och Nato.

Mot terrorism kan vi bara skydda oss i gemenskap. Den långsiktiga kam- pen mot terrorism formas i en allians mellan världens demokratiskt styrda stater. I Europa söker sig alla demokratiska stater in i ett tätare samarbete såväl på det ekonomiska området som när det gäller säkerhet mot inre och yttre hot. Samarbetet inom EU och Nato är för praktiskt taget alla demo- kratiska stater i Europa den naturliga gemenskapen för gemensam säkerhet. EU och Nato är bålverk i kampen för fred, frihet och demokrati och skall därför stå öppna för varje europeisk demokrati som önskar vara med och delta på de sedan tidigare överenskomna villkoren.

Ryssland utgör inte idag ett säkerhetspolitiskt hot. Men trots en allt tätare integration av Ryssland i det europeiska och globala samarbetet ser vi att den tidigare groende demokratin i landet inskränks. Detta, tillsammans med ökade satsningar på det inhemska försvaret, kan på lång sikt innebära en ökad mili- tär hotbild. EU bör därför skärpa kraven på demokratisk utveckling och re- spekt för mänskliga rättigheter i landet. Samtidigt är det av stor betydelse att

Fel! Okänt namn på

Ryssland strävar efter en trovärdig freds- och försoningsprocess vad gäller konflikten i Tjetjenien. Det måste till en politisk lösning som inte uppnås med militära medel.

Det är betydelsefullt att västländer lär av historien och inte samarbetar med diktaturer som bryter mot mänskliga rättigheter vad gäller exempelvis vapenexport. Istället bör vi understödja de demokratiska krafter som verkar i odemokratiska länder. Folkpartiet menar att ett demokratikriterium i svensk vapenexport bör införas. Ett sådant kriterium skulle innebära att export vägs mot tydliga krav på demokratisk utveckling. Därmed förhindras vapenexport till diktaturer.

4 Icke-spridning av kärnvapen

Som nämnts tidigare utgör terrorism, kopplat till tillgång på massförstörelsevapen, ett av de största hoten mot vår värld idag och framgent. Att utveckla kärnvapen är en mycket komplicerad och resurskrävande process. Dock kan kärnvapen bli tillgängliga för terrorister genom opålitliga staters försorg.

Det finns också en betydande risk att stater söker utveckla eller på annat sätt få tillgång till kärnvapen eller andra massförstörelsevapen för att öka sitt politiska inflytande i världen och därigenom den egna säkerheten, framför allt gentemot grannstater. En oroande aspekt av denna process är att de stater som utvecklar dessa vapen, och därmed bryter mot internationella överenskommelser, ofta är politiskt instabila och i flera fall riskerar att bli s.k. sönderfallande stater. Ett ökande antal länder med kärnvapen utgör sålunda ett stort mot vår globala säkerhet.

Mot bakgrund av detta ser vi med oro på situationen i Iran. Omvärlden måste öka pressen på Iran när det gäller landets utveckling av kärnenergi-program och ansträngningar måste återupptas från EU:s sida. Iran bör snarast tillmötesgå kraven från International Atomic Energy Agency, IAEA. Vi stödjer USA:s och EU:s avsikt att i annat fall ta upp situationen i säkerhetsrådet, för diskussion om eventuella diplomatiska sanktioner. Vi vänder oss emellertid mot de antydningar USA har framlagt på ett militärt angrepp på Iran om landet fortsätter med att utveckla kapacitet att kunna framställa kärnvapen.

En situation som riskerar att utvecklas till ett hot mot den gemensamma säkerheten är diktaturen Nordkoreas atomkraftsprojekt. Det är en framgång att sexpartssamtalen i dagarna kommit överens om att Nordkorea skall avbryta sitt kärnkraftsprojekt och återgå till det s.k. icke-spridningsavtalet (NPT-avtalet) i utbyte mot elleveranser, bistånd och återupptagna diplomatiska förbindelser med USA och Japan. Vi hoppas att avtalet kommer att implementeras och kan utgöra en inspiration i arbetet med Iran.

Det är av största vikt att Sverige, i internationella forum som Non Proliferation Treaty NPT-konferensen och FN, verkar för att icke-spridningsavtalet implementeras och efterföljs. Vi uppmanar kärnvapenmakterna att på allvar återuppta sin nedrustning, liksom att Israel, Pakistan och Indien ansluter sig

till icke-spridningsavtalet. Det är allvarligt att NPT-avtalets uppföljningskonferens i maj 2005 var ett misslyckande.

5 FN

Multilateralism är den bästa metoden för att förebygga, fastställa och bemöta hot samt att uppnå global fred och säkerhet. Fredlig konfliktlösning genom Förenta nationerna är grundläggande i svensk säkerhetspolitik. Vi har dock behov av ett FN som är starkare, mer handlingskraftigt och därigenom mer trovärdigt som världssamfundets samlade företrädare för fred, frihet och mänskliga rättigheter. Folkpartiet välkomnade därför generalsekreterarens förslag till förändringar i rapporten *In larger freedom*.

Tyvärr genomfördes ytterst få av dessa förslag vid det historiska FN-toppmötet i september 2005. Mest allvarligt är att toppmötet inte lyckades lyfta upp mänskliga rättigheter till den centrala plats de alltid borde ha haft i FN:s dagliga arbete, där fattigdomsbekämpning och säkerhetsfrågor prioriterats alltför ensidigt. Respekt för mänskliga rättigheter är en förutsättning för att kunna uppnå fred och säkerhet.

FN:s oförmåga att agera vid mänskliga katastrofer som vid folkmorden på Balkan, i Rwanda och Darfur, gör reformer av säkerhetsrådet brådskande. FN-toppmötet gav visserligen säkerhetsrådet ansvaret att skydda civila som hotas av folkmord eller motsvarande och där staten inte skyddar sina medborgare, också med våld om så krävs. Men utan reform av säkerhetsrådet riskerar vissa länder att fortsatt sätta käppar i hjulen för FN:s arbete istället för att underlätta ett snabbt agerande.

För att komma runt problemet med blockeringar av säkerhetsrådet måste användningen av vetot inskränkas. I ett första skede bör endast dubbelt veto gälla (dvs. minst två permanenta säkerhetsmedlemmar krävs för att stoppa ett beslut). Vetot bör endast gälla FN:s stadga kapitel sju (hot och brott mot freden samt aggressionshandlingar). Om en medlem önskar lägga in sitt veto måste detta motiveras.

Dessutom bör säkerhetsrådet göras mer representativt. Folkpartiet vill att säkerhetsrådet utvidgas med fler medlemmar från Afrika, Asien och Latinamerika så att alla världsdelar finns representerade. De nya platserna bör vara icke-permanenta, men mandatet på längre tid än 2 år. Ett system med fler roterande medlemmar skulle skapa en större öppenhet och flexibilitet inför framtida förändringar av världen samt sända en stark signal om att det är viktigt att ständigt göra sig förtjänt av sin plats i säkerhetsrådet. Dessutom förordar vi att Storbritannien och Frankrike avstår sina platser och att EU, för att stärka möjligheten att agera samstämmigt i utrikespolitiken, tilldelas en egen plats i säkerhetsrådet.

Vi utvecklar våra resonemang rörande FN och folkrätten i en egen motion: Stärk de mänskliga rättigheterna (2005/06:U251).

Fel! Okänt namn på

6 Alliansfriheten och den svenska säkerhetspolitiken

De europeiska demokratiernas säkerhet har under årtionden ytterst garanterats av samarbetet mellan USA och Europa inom ramen för den transatlantiska försvarsalliansen. Den är viktig också i framtiden.

En svensk säkerhetspolitisk doktrin bör utgå från att Sverige aktivt skall bidra till att skapa en europeisk fredsordning i gemenskap. Sverige skall därför ansöka om medlemskap i Nato. Sverige har viktiga bidrag att ge när Nato vidareutvecklas och ställs inför nya uppgifter och frågor om sin roll i framtiden. Sverige har självklart också viktiga egenintressen att bevaka, och det kan Sverige på ett effektivt sätt endast göra som fullvärdig Natomedlem.

Sveriges alltmer intensiva deltagande i internationell krishantering från Balkan över Afghanistan och Afrika tillsammans med EU:s och Natos nuvarande och kommande medlemmar visar att Sveriges regering i praktiken inser att säkerhet och fred byggs i allianser, inklusive allianser som är under befäl av Natoledning och EU-ledning. Vårt deltagande i dessa uppdrag understryker samtidigt vikten av att Sverige är med på ett fullvärdigt sätt i sammanhang där alla viktiga beslut rörande dessa operationer tas.

Den s.k. säkerhetspolitiska doktrin som regeringen och tre borgerliga partier – (m), (kd) och (c) – i februari 2002 kom överens om, ger ingen vägledning för de viktiga avgöranden som Sverige måste träffa för vårt internationella deltagande för fred och säkerhet i vår omvärld. Å andra sidan kan den inte heller sägas lägga några hinder i vägen för de steg som verkligheten påbjuder. Men en doktrin som saknar relevans för den verklighet Sverige lever i saknar trovärdighet i vår omvärld.

Verkligheten är den att Sverige samarbetar oerhört tätt med Natos olika krishanteringsuppdrag runt om i världen. Sverige skall dessutom leda en av EU:s nya snabbinsatsstyrkor (s.k. battle groups) som skall vara upprättad och i beredskap under första halvåret 2008. Folkpartiet vill dessutom att Sverige lämnar bidrag till motsvarigheten till snabbinsatsstyrkan inom Nato, Nato Response Force. Om Norge som icke EU-medlem kan delta i EU:s Battle Group, kan Sverige lämna bidrag till Nato Response Force.

Problemet att, som Sveriges regering gör retoriskt, hålla fast vid alliansfriheten underströks när Sverige och Finland i mars 2002 tvingades föreslå Natoländerna att bevilja Sverige och Finland en närmare påverkansmöjlighet. När Nato utvidgades till att omfatta 27 länder skulle Sverige och Finland komma att hamna ännu mera utanför än tidigare eftersom bl.a. de baltiska staterna ”sprungit förbi” Sverige i fråga om säkerhetspolitiskt samarbete. Med så många medlemmar blir de få länder som står kvar med en oförändrad politik vis-à-vis Nato mindre intressanta för organisationen. Ryssland har formellt sett en närmare relation till Nato än Sverige, genom att ”Nato–Ryssland-rådet” skapats.

Kärnformuleringen i den säkerhetspolitiska doktrinen är betoningen av att ”Sverige är militärt alliansfritt” och att denna alliansfrihet skulle ha gett Sverige ”möjlighet till neutralitet vid konflikter i vårt närområde”.

Kommunismens fall i Östeuropa och sovjetväldets upplösning för snart femton år sedan, de baltiska staternas återkomst som fria självständiga stater likaså för mer än tio år sedan, och deras medlemskap i både EU och Nato, liksom Rysslands demokratiska utveckling sedan flera år, och dess stadiga närmande till EU, gör doktrinen text om "möjlighet till neutralitet vid konflikter i vårt närområde" till en lätt bisarr anakronism. Doktrinen formuleringar väcker allvarliga trovärdighetsfrågor om doktrinpartiernas förmåga till klarsynthet när det gäller verkligheten. Istället för att ta debatten om en säkerhetspolitik utformad i gemenskap och solidaritet med grannländerna, föredrar doktrinpartierna att huka bakom en enligt vår mening nonchalant verklighetsbild av Nato, liksom övriga Europas säkerhetspolitiska överväganden och framtidsbilder.

7 EU:s försvars- och säkerhetspolitik

Folkpartiet är positivt till en gemensam försvarspolitik som syftar till en europeisk fredsordning. Men det får inte innebära att EU bygger upp ett eget, separat försvar. Den situation som Sverige glidit in i är djupt otillfredsställande från inflytandesynpunkt. Vårt land står utanför Nato där nästan samtliga EU-länder är med. Det innebär att vi inte har samma möjligheter att påverka dragkampen inom organisationen mellan atlantister, å ena sidan, och EU-försvarsanhängare, å den andra. På sikt vore det önskvärt att Natos europeiska engagemang på ett naturligt sätt smälter samman med ett utvecklat försvarssamarbete inom EU. Främst handlar det om ett breddat europeiskt ansvar för lokal och global säkerhet, ökad militär samordning och snabbare omställning av de nationella försvarerna för nya uppgifter i vår del av världen.

I förslaget till EU-konstitution, som lagts på is efter resultaten av folkröstningarna i Frankrike och Nederländerna, specificeras att länderna har ömsesidiga försvarsgarantier. Om en medlemsstat utsätts för väpnat angrepp på sitt territorium, är de övriga medlemsländerna skyldiga att komma till undsättning med alla till buds stående medel. De alliansfria länderna har emellertid inte skyldighet att komma med hjälp i form av säkerhets- och försvarspolitiska medel. Det finns dock inget undantag vad gäller det ekonomiska stödet, vilket även det är ett mycket långtgående principiellt åtagande. Sverige åtnjuter i fördragstexten således säkerhetsgarantier utfärdade av alla EU-länder utom från de övriga alliansfria länderna Finland, Österrike och Irland. För svensk del har regeringen sagt att den lämnar öppet om den vill bistå andra EU-länder med försvars- och säkerhetspolitiska medel. Den hållningen är naturligtvis varken moraliskt eller realpolitiskt hållbar.

I förslaget till konstitution föreslås ett s.k. permanent strukturerat samarbete, dvs. ett avsevärt närmare samarbete mellan EU-länderna inom försvars- och säkerhetspolitiken. Militärt samarbete är dock inte möjligt att genomföra inom ramen för nuvarande fördrag. Emellertid kommer det t.ex. att vara möjligt att genomföra beslutet om att upprätta s.k. battle groups, då det kan ske inom ramen för gällande fördrag.

Fel! Okänt namn på

EU har i december 2003 – bekräftat vid toppmötet i mars 2004 – beslutat om en gemensam säkerhetspolitisk strategi för EU. Sveriges regering har aktivt medverkat i den nya säkerhetsstrategins utformning bl.a. genom skriftliga underhandsinlägg och genom att arrangera en konferens i Stockholm 2003. De nya hoten identifieras i säkerhetsstrategin som terrorism; spridning av massförstörelsevapen, särskilt i händerna på terrorister och använda i attacker av grupper som inte har någon stat som upphovsman ("non-state groups"); regionala konflikter och sönderfallande stater ("failing states") styrda av krigsherrar och gangsters som bl.a. ägnar sig åt internationell brottslighet.

De hot som beskrivs är således helt andra än det traditionella hotet i svensk försvarsplanering, dvs. en invasion från öster av det egna territoriet. Förskjutningen i EU-ländernas problembeskrivning och strategi är tydlig. Sammantaget gör detta, tillsammans med den överenskommelse som ingicks efter Madrid-dåden om att bistå andra EU-länder vid en terrorattack, den s.k. solidaritetsklausulen, illusionen om svensk alliansfrihet än mer illusorisk.

8 En svensk strategi för internationella insatser

Trots omfattningen av våra internationella krishanteringsinsatser saknar Sverige ännu en strategi för vilka insatser som bör prioriteras och på vilket sätt vi deltar bäst. Folkpartiet liberalerna efterlyser en nationell strategi för de svenska missionerna som tydligt anger de politiska målen och skapar förutsättningar för ett mer effektivt resursutnyttjande. Idag lider de politiska besluten, inte minst i riksdagen, av stor brådska och brist på koordination. Avsaknaden av en övergripande strategi blir med varje ny insats alltmer påtaglig. Efterfrågan vad gäller svensk medverkan i FN- och Natoleda operationer är stor. Mot bakgrund av detta krävs prioriteringar samstämmiga med utrikespolitiska mål. Långt innan det konkreta erbjudandet om deltagande framförs måste Sverige ha kriterier för olika tänkta handlingsalternativ. Vi menar att regeringen snarast bör återkomma till riksdagen med förslag till en långsiktig strategi som utifrån svenska säkerhetspolitiska ställningstaganden drar upp riktlinjerna för Sveriges deltagande i internationella insatser.

Vi utvecklar tankarna kring en strategi för internationella insatser i en gemensam borgerlig motion om det svenska försvarets verksamhet och organisation.

9 Natoutvidgningen

EU:s och Natos successiva utvidgningar till att omfatta alltfler av Europas demokratier är viktiga bidrag till att stärka de institutionaliserade strukturer som främjar fred och säkerhet i Europa. De bidrar till att förebygga, möta och

hantera konflikter såväl inom som mellan stater i Europa. Institutionaliserade säkerhetsstrukturer av denna art bidrar till att öka transparens och förutsägbarhet. Den fortsatta utvidgningen av EU och Nato bygger på att nya medlemmar uppfyller de kriterier som de båda organisationerna ställt upp. Däremot bör ingen bortre gräns vare sig geografiskt eller tidsmässigt ställas upp för denna utvidgning.

Att Estland, Lettland och Litauen är medlemmar av både EU och Nato befäster det gynnsamma säkerhetspolitiska läget i Östersjöområdet. Det gagnar Sveriges säkerhet.

10 Skälen för svenskt Natomedlemskap stärks

Skälen för ett omedelbart svenskt Natomedlemskap har, som antytts, stärkts. Även om ett starkt militärt samarbete inte är möjligt inom ramen för Nicefördraget, kan man på sikt tänka sig att dessa delar i konstitutionen genomförs och att EU då kan utvecklas i en önskad riktning mot en försvarsunion. Förslagen i konstitutionen och de delar som kan genomföras inom ramen för nuvarande fördrag har visserligen det goda med sig att vårt lands säkerhets- och försvarspolitik blir mera inomeuropeiskt solidarisk och mindre alliansfri än tidigare. Några menar att samarbetet därför skulle kunna bana väg för svenskt medlemskap i Nato. Sverige deltar för övrigt redan i dag i Natoleda operationer.

Sverige kan riskera att hamna mellan två stolar, Nato och EU. Det ligger i vårt lands intresse att Europas länk till USA förblir stark och att Nato förblir ryggraden i krishantering och försvar av vår del av Europa, liksom i rollen som utförare av de europeiska ländernas militära krishanteringsoperationer utanför EU och dess närområde (t.ex. Afghanistan och Kongo). Återigen kan regeringen inte ta tillvara vårt eget intresse av ett i Östersjöområdet starkt Nato, eftersom Sverige inte är medlem.

Det står varje Natoland fritt att utforma det nationella försvaret på det sätt som bedöms lämpligt. Samtidigt är det naturligt för Sverige att tillvarata de möjligheter till samordning och kostnadseffektivitet som ett medlemskap i alliansen skapar. Primärt handlar det om bättre och billigare materielutveckling, ökade möjligheter till övningar i högre förband samt samordning ifråga om territoriell övervakning, underrättelseverksamhet m.m. I ett krympande svenskt försvar kan dessa grundläggande fördelar på marginalen bli avgörande för att lösa Försvarsmaktens huvuduppgifter.

På ett djupare plan öppnas också möjligheter till strukturell samordning av Sveriges och andra medlemmars stridskrafter. Det handlar dels om komplettering och specialisering inom alliansen som helhet, dels om mer långtgående samarbeten mellan enskilda medlemsländer. Det skulle t.ex. vara möjligt för Sverige att utveckla och organisera stridskrafter gemensamt med andra skandinaviska medlemmar som Danmark och Norge. I den snabba utvecklingen med tunga militärtekniska investeringar får detta ökad betydelse för alla län-

Fel! Okänt namn på

ders möjligheter att vidmakthålla en hög teknisk nivå. Inom Nato finns flera exempel på sådana regionala samarbeten som förenas av viljan att nå ökad effekt till mindre kostnad.

Finland presenterade för några år sedan en utredning om vad ett Natomedlemskap skulle kunna kräva och innebära, både ur ekonomisk och politisk synvinkel. Rapporten fyllde en viktig uppgift i att den sökte slå hål på myter om vad ett medlemskap egentligen betyder och samtidigt klargöra vilka förändringar ett medlemskap ställer krav på. Folkpartiet menar att riksdagen borde besluta uppdra åt regeringen att genomföra en motsvarande utredning för svenskt vidkommande.

Stockholm den 3 oktober 2005

Cecilia Wigström (fp)

Birgitta Ohlsson (fp)

Allan Widman (fp)

Nina Lundström (fp)

Cecilia Wikström (fp)

Gabriel Romanus (fp)